

Sygn. akt II Ca 270/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Paweł Hochman
Sędziowie:	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2018 roku

sprawy z wniosku B. K., M. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 17 stycznia 2018 roku, sygn. akt I Ns 318/17

postanawia: oddalić apelację.

SSO Paweł Hochman

SSO Dariusz Mizera SSR Mariusz Kubiczek

Sygn. akt II Ca 270/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017 r. B. K. i M. K. – reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika – wnieśli o ustanowienie na nieruchomości stanowiącej ich współwłasność, obejmującej działkę numer (...), położonej w obrębie Ż., gmina W., dla której w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim VI Wydział Ksiąg Wieczystych urzędzona jest księga wieczysta o numerze (...), służebności przesyłu na rzecz (...) S.A.” z siedzibą w L. za wynagrodzeniem w wysokości 29.000,00 zł. Nadto wnioskodawcy wnieśli o wydanie na podstawie art. 318 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowienia wstępnego w razie podniesienia przez uczestnika zarzutu nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej współwłasność wnioskodawców.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – wniósł o jego oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko uczestnik stwierdził, że na podstawie stosownych decyzji administracyjnych posiada już tytuł prawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu. Uczestnik podniósł zarzut nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej współwłasność wnioskodawców (k. 38-43).

Postanowieniem wstępnym z dnia 17 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z wniosku B. K., M. K. z udziałem (...) S.A. z siedzibą w L. o ustanowienie służebności przesyłu postanowił uznać roszczenie wnioskodawców B. K. i M. K. za usprawiedliwione co do zasady.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Wnioskodawcy B. K. i M. K. od dnia 9 marca 2005 r. są współwłaścicielami na prawach wspólności ustawowej nieruchomości położonej m.in. w W., oznaczonej w ewidencji gruntów m.in. numerem działki (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim VI Wydział Ksiąg Wieczystych urządzona jest księga wieczysta o numerze (...). Wnioskodawcy nabyli tę nieruchomość na podstawie umowy darowizny.

Działka numer (...) stanowi grunt orny, wnioskodawca uprawia tam zboże.

Przez działkę numer (...) przebiega linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia (...) kV i znajduje się na niej słup kratowy, przelotowy. Przedmiotowe urządzenia przesyłowe stanowią aktualnie własność uczestnika (...) S.A. z siedzibą w L..

Pracownicy uczestnika korzystają z przedmiotowej działki m.in. celem napraw ww. linii.

Decyzją z dnia 22 lutego 1994 r. Wójt Gminy W. udzielił (...) S.A. pozwolenia na budowę obejmującą remont połączony z modernizacją linii (...) kV T. – P., znajdującej się na terenie Gminy W..

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że inwestor posiada uzgodnioną z właścicielami gruntu dokumentację techniczną.

Przed rozpoczęciem prac firma zewnętrzna na zlecenie inwestora uzyskiwała od właścicieli nieruchomości zgodę na wejście na grunt. W przeciwnym razie plac budowy nie zostałby przekazany.

W dniu 28 października 1997 r. dokonano odbioru technicznego linii (...) kV P. – (...).

W protokole jako przedmiot odbioru wskazano linię (...) kV P.- (...) po modernizacji odcinków:

- od bramki stacyjnej P. do stanowiska numer (...),
- od stanowiska numer (...) do stanowiska numer(...),
- od stanowiska numer (...) do stanowiska numer (...)

polegającej na wymianie torów prądowych oraz konstrukcji wsporczych wraz z fundamentami i wymianie na całej długości linii przewodu odgromowego na przewód odgromowy ze światłowodem typu (...).

W trakcie powyższych prac wymieniono przewody, izolację, drewniane słupy na stalowe, kratowe. Nie wszystkie słupy stawiano w miejsce starych. W niektórych miejscach były przesunięcia linii o kilka metrów. Najczęstszą przyczynę zmiany trasy linii była wola właściciela danego gruntu. Mogło się zdarzyć, że były inne przyczyny takiej zmiany. Słupy wymieniane były pojedynczo.

Na działce numer (...) po odbiorze technicznym słup został posadowiony w innym miejscu niż uprzednio.

Pismem z dnia 09 sierpnia 2016 r. wnioskodawcy wezwali uczestnika do zawarcia umowy w przedmiocie ustanowienia odpłatnej służebności przesyłu.

Uczestnik odmówił zawarcie powyższej umowy.

Zarządzeniem numer (...) (...) Dyrektora (...) z dnia (...) r. w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego Państwa w związku z ustawą z dnia 28 maja 1975 r. o dwustopniowym podziale administracji Państwa oraz zmianie ustawy o radach narodowych zmieniono nazwę (...) na (...). Ustalono także, że (...), tj. m. in. (...) z siedzibą w Ł. obejmuje obszary województw: (...), (...) i (...).

Zarządzeniem numer (...) Ministra (...) z dnia (...) r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) w Ł. wymienionemu przedsiębiorstwu przydzielone zostały składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) w W..

Z dniem 12 lipca 1993 r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego (...) w Ł. w spółkę akcyjną o nazwie (...) Spółka Akcyjna", na której rzecz nastąpiło przeniesienie składników mienia przedsiębiorstwa państwowego.

(...) Spółka Akcyjna" wpisany został do rejestru przedsiębiorców w dniu 15 grudnia 2008 r.

W dniu 31 sierpnia 2010 r. majątek (...) Spółki Akcyjnej" w wyniku przejęcia objął uczestnik (...) S.A." z siedzibą w Ł..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, a także na podstawie zeznań świadków K. R., M. F., K. G. i L. C..

Mając takie ustalenia Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek co do zasady zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd stwierdził iż powszechnie przyjmuje się, że wydanie wyroku wstępnego (odpowiednio postanowienia w postępowaniu nieprocesowym) jest dopuszczalne, a zarazem uzasadnione, gdy sama zasada roszczenia jest według oceny sądu I instancji wątpliwa i pozostaje przedmiotem sporu stron oraz gdy sporna jest także wysokość roszczenia, a jej ustalenie połączone jest z pracochłonnym, często również kosztownym, postępowaniem dowodowym, które mogłoby okazać się niepotrzebne, gdyby roszczenie powoda ocenione zostało przez sąd II instancji jako niesłuszne co do zasady. Takowy pogląd podziela i aprobuje Sąd Najwyższy, czemu dał wyraz w uchwale z dnia 15 września 2017 roku wydanej w sprawie III CZP 34/17.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wydanie postanowienia wstępnego było uzasadnione z uwagi na spór dotyczący skuteczności podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia. Ponadto postępowanie dowodowe w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu jest kosztowne z uwagi na potrzebę dopuszczenia dowodów z opinii biegłych różnych specjalności.

Podstawę prawną wniosku w zakresie ustanowienia służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem stanowi art. 3052 § 2 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że przez działkę numer (...) stanowiącą współwłasność wnioskodawców przebiega linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia (...) kV i znajduje się na niej słup kratowy, przelotowy. Przedmiotowe urządzenia przesyłowe stanowią aktualnie własność uczestnika (...) S.A." z siedzibą w Ł.. Uczestnik odmówił wnioskodawcom zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu.

Służebność przesyłu z art. 305¹ k.c. funkcjonuje w obowiązującym stanie prawnym od momentu wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Ustawa ta nie zawiera jednak przepisów regulujących możliwość ich zastosowania w okresie sprzed wejścia ustawy w życie. Należy jednakże podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które tutejszy Sąd Rejonowy aprobuje, przyjmuje się, iż

na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. możliwe było obciążenie nieruchomości służebnością gruntową odpowiadającą swą treścią służebności przesyłu

W odpowiedzi na wniosek uczestnik zgłosił zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu.

Zgodnie z treścią art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio.

Jakkolwiek przepis art. 292 k.c. stanowi, że do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie, to należy podkreślić, że przepisy te stosuje się jedynie odpowiednio. W konsekwencji posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Termin „odpowiednio” wymaga bowiem niejednokrotnie niezbędnych modyfikacji wynikających z istoty i celu danej konstrukcji prawnej. Należy mieć przy tym na uwadze okoliczność, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej, chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się zaś jako posiadanie zależne (art. 336 k.c.). Co oczywiste, musi być ono wykonywane „dla siebie”. Z powyższego wynika, że z takim posiadaniem łączy się zawsze określona władza nad rzeczą, a więc, przedmiotem posiadania mogą być wyłącznie służebności czynne. Swoistą cechą tego posiadania jest to, że władztwo posiadacza polega na korzystaniu

z nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, a więc może być wykonywane sporadycznie, w razie potrzeby.

W niniejszej sprawie uprawnienia uczestnika wywodzone są od poprzednika prawnego. Przedsiębiorstwo państwowe zostało bowiem przekształcone w spółkę Skarbu Państwa. W związku z powyższym wszelkie jego prawa i obowiązki drogą sukcesji uniwersalnej przeszły na nowy podmiot, w tym prawo własności dotychczasowego i jednocześnie zlikwidowanego przedsiębiorstwa państwowego.

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów wyjaśnił w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. I CSK 333/07, że zasada jednolitego funduszu własności państwowej nie oznaczała, iż przedsiębiorstwo państwowe nie mogło wystąpić z roszczeniem na podstawie art. 231 § 1 k.c. w stosunku do nieruchomości znajdujących się w jego władztwie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano zgodnie, że wprawdzie ze względu na tę zasadę państwowa osoba prawna nie mogła przeciwstawić Skarbowi Państwa jakichkolwiek własnych uprawnień, jednakże w stosunkach zewnętrznych z osobami trzecimi miała pozycję taką jak właściciel. W konsekwencji wszelkie roszczenia, jakie powstawały ze względu na składniki mienia państwowego pozostające w zarządzie państwowej osoby prawnej, realizowała w imieniu własnym ta osoba. O ile więc w relacjach wewnętrznych między Skarbem Państwa a państwową osobą prawną posiadaczem samoistnym nieruchomości państwowej było zawsze państwo, o tyle z punktu widzenia relacji zewnętrznych przedsiębiorstwo państwowe, które władało oddaną mu w zarząd nieruchomością, powinno być uznawane za posiadacza samoistnego nieruchomości niezależnie od tego, czy była to nieruchomość państwowa. Expressis verbis pogląd ten znalazł wyraz w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 kwietnia 1966 r., I CR 80/66 w którym Sąd Najwyższy uznał, że chociaż posiadanie wykonywane przez jednostkę państwową stanowi - w myśl zasady wypowiedzianej w art. 128 § 1 k.c. - posiadanie państwowe, to jednak w wypadku, gdy jego przedmiot znajduje się w zarządzie państwowej osoby prawnej, na zewnątrz ta osoba prawna, a nie Skarb Państwa występuje - zgodnie z art. 128 § 2 k.c. - jako posiadacz. Przedsiębiorstwo państwowe mogło zatem występować z roszczeniem przewidzianym w art. 231 § 1 k.c., z tym, że, ze względu na zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, nabywana nieruchomość stawała się własnością państwową. Przedstawione rozumowanie, dotyczące posiadania samoistnego nieruchomości, wykonywanego przez przedsiębiorstwo państwowe w okresie obowiązywania art. 128 k.c. w pierwotnym brzmieniu, można tym bardziej odnieść do posiadania w zakresie służebności odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu. Sąd Najwyższy podkreślił w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, że nie ma żadnych podstaw

do przyjęcia, iż posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia. Podobne stanowisko zajmował Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2012 r. IV CSK 183/11, postanowieniu SN z 23.09.2010r. III CSK 319/09, postanowieniu SN z 11.12.2008r. II CSK 314/08.

W ocenie Sądu uczestnik nie wykazał kiedy dokładnie wybudowana została linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia (...) kV P. – (...). Uczestnik nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu wskazującego na datę odbioru, przekazania do eksploatacji tejże linii.

W ocenie Sądu nie są w tym zakresie wystarczające zeznania świadków K. R., M. F., K. G. – pracowników uczestnika (a wcześniej jego poprzedników prawnych) i świadka L. C. (emerytowanego pracownika uczestnika i jego poprzedników prawnych), którzy rozpoczęli pracę w zakładzie energetycznym wiele lat po rzekomym wybudowaniu pierwotnej linii w latach 50-tych ubiegłego wieku (K. G. w 1988 r., a M. F. w 1992r.) i ich wiedza opiera się w gruncie rzeczy tylko i wyłącznie na tych samych dokumentach, które zostały zaoferowane Sądowi (m.in. karta inwentarzowa – k. 49).

W konsekwencji zdaniem Sądu nie ma również możliwości ustalenia kiedy ewentualnie rozpoczął się bieg zasiedzenia służebności, gdyż w dniu 28 października 1997 r. w istocie dokonano odbioru nowej linii elektroenergetycznej na trasie P. – (...). W przekonaniu Sądu nie była to modernizacja starej linii, tj. jej ulepszenie, bowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego wszystkie elementy wymieniono na nowe (słupy, przewody, izolację) i nie korzystano ze starych. Nadmienić należy, że w niektórych miejscach (np. na działce numer (...)) nowy słup stał w innej lokalizacji niż uprzednio. Innymi słowy nie można mówić o modernizacjach, remontach, ulepszeniach czy przebudowach, jeżeli dochodzi do rozebrania rządu i zbudowania go z nowych materiałów, nowymi technologiami od nowa – a w tym wypadku jeszcze częściowo w innym sytuowaniu.

Wobec powyższego bieg zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu – dotyczący nowej linii - rozpocząłby się najwcześniej w dniu 28 października 1997 r. Niewątpliwie ówczesny inwestor znajdował się w złej wierze skoro – jak zeznał były pracownik wydziału inwestycji L. C. – najpierw uzyskiwano zgodę właścicieli na wejście na dany grunt. Inwestor nie uważał więc, że ma prawo do swobodnego korzystania z gruntów.

W konsekwencji rozpatrywać należy 30-letni termin zasiedzenia, a tym samym uczestnik nabyłby w drodze zasiedzenia tę służebność najwcześniej w dniu 28 października 2027 r. Tylko na marginesie zaznaczyć należy, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu został złożony w dniu 10 marca 2017 r., a więc nawet przed upływem 20-letniego terminu przy przyjęciu dobrej wiary.

W związku z powyższym orzeczono jak w treści postanowienia.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożył uczestnik zaskarżając postanowienie w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania a mianowicie:

a/ art. 233§ 1 k.p.c. poprzez nieuprawnione przyjęcie, że uczestniczka nie udowodniła kiedy została wybudowana znajdująca się na nieruchomości wnioskodawców linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia (...) P. – (...) podczas gdy okoliczność ta została udowodniona zeznaniami świadków oraz dokumentacją w postaci karty inwentarzowej w której jest wskazany rok budowy.

b/ art. 233§ 1 k.p.c. poprzez odmowę wiarygodności zeznaniom świadków M. F. , K. G. i K. R. w zakresie w jakim świadkowie potwierdzili wybudowanie linii w latach 50-tych XX wieku.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego a mianowicie:

a/ art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. oraz art. 172 k.c. poprzez ich niezastosowania i nieuprawnione przyjęcie, iż w ustalonym stanie faktycznym nie doszło do nabycia przez uczestniczkę prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawców w drodze zasiedzenia,

b/ art. 7 k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 305⁴ k.c. oraz art. 172 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nieuprawnione przyjęcie, iż objęcie w posiadanie prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawców nastąpiło w złej wierze.

3. Błędne ustalenie poprzez nieuprawnione przyjęcie że na nieruchomości wnioskodawców w ramach modernizacji z 1997r. słup energetyczny został posadowiony w innym miejscu niż poprzednio co skutkowało zmianą przebiegu linii elektroenergetycznej.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku w całości oraz zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestniczki zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna choć część jej zarzutów jest usprawiedliwiona.

Sąd Okręgowy przy uwzględnieniu poniższych zastrzeżeń w zasadzie podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznaje je za własne czyniąc je podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Rozważając w niniejszej sprawie w pierwszej kolejności zarzuty naruszenia prawa procesowego wskazać należy, iż istotnie Sąd Rejonowy w sposób zupełnie nieuprawniony ustalił, iż uczestnik nie udowodnił kiedy została wybudowana linia energetyczna podczas gdy w rzeczywistości zarówno z karty inwentarzowej jak i zeznań świadków wynikało, że linia wysokiego napięcia (...) kV została wybudowana w latach 50-tych XX wieku. Sąd Rejonowy uznał, iż nie są wystarczające w tym zakresie zeznania świadków K. R., K. G. i M. F. pracowników uczestnika oraz jego poprzedników prawnych oraz L. C. emerytowanego pracownika uczestnika. Wiedza tych świadków opiera się zdaniem Sądu jedynie na karcie inwentarzowej złożonej także sądowi. Nie można się zgodzić z taką oceną Sądu Rejonowego. Jedynym argumentem Sądu wskazującym na niewiarygodność świadków był fakt, iż w chwili posadowienia linii i urządzeń przesyłowych na spornych nieruchomościach mieli oni określony młody wiek i nie pracowali u poprzednika prawnego uczestnika więc nie mieli bezpośredniej wiedzy co do czasookresu posadowienia tych linii. Tymczasem świadkowie wiarygodnie w sposób przekonujący przedstawili losy linii dysponując niezbędną wiedzą w tym zakresie. Świadkowie w swoich zeznaniach wprost wskazali, iż w ramach swoich obowiązków zajmują się czynnościami związanymi z eksploatacją linii m.in. posadowionych na nieruchomości objętej postępowaniem. W sposób oczywisty zatem dysponują określoną wiedzą na temat będących własnością uczestnika urządzeń przesyłowych niezbędną na potrzeby wykonywania przez nich obowiązków służbowych. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż w 1997r. była przeprowadzana modernizacja linii gdzie słupy drewniane były zastępowane słupami kratowymi. Zasady doświadczenia życiowego uczą, iż słupy drewniane w liniach wysokiego napięcia to w istocie właśnie relikty lat 50-tych XX wieku.

W obowiązującym kpc nie obowiązuje legalna teoria dowodów. Każdy z przeprowadzonych dowodów winien być każdorazowo oceniony w kontekście pozostałego materiału dowodowego. Sąd II instancji jako Sąd merytoryczny jest uprawniony do odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego przed Sądem I instancji. Dokonując takiej oceny w świetle całokształtu okoliczności sprawy stwierdzić należy, iż brak podstaw do zakwestionowania zeznań świadków.

Zakładając zatem nawet, że linia została wybudowana i oddana do użytku najpóźniej w 1960r. (gdyż nie jest znana konkretna data z lat 50-tych) to służebność o treści służebności przesyłu została nabyta przez poprzednika prawnego uczestnika z dniem 1 stycznia 1985r. przy założeniu złej wiary.

Okoliczność ta jednak nie powoduje jak mogłoby się wydawać, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu jest bezzasadny, a zarzut zasiedzenia w pełni usprawiedliwiony. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w 1997r. linia

była modernizowana. Modernizacja była co prawda wykonywana w przebiegu linii niemniej jednak jak wynika z zeznań świadka K. R. /k.97 odw./oraz z mapy załączonej przez uczestnika do akt sprawy / por. mapa k. 63/ w wyniku modernizacji został zmieniony nie tyle przebieg linii co lokalizacja niektórych słupów podtrzymujących linię. W związku z powyższym na działce będącej obecnie własnością wnioskodawców niemalże w granicy znalazł się słup kratowy linii (...). Takiego słupa przed modernizacją linii nie było gdyż nad działką stanowiącą obecnie własność wnioskodawców przebiegała tylko linia. W takiej sytuacji nie można zasadnie twierdzić, iż została zasiedziana służebność gruntowa o treści służebności przesyłu ograniczająca prawo własności wnioskodawców w takim stanie jak obecnie albowiem w 1997r. na gruncie wnioskodawców pojawił się nowy element w postaci słupa. O ile zatem przebieg linii w pozostałym zakresie nie zmienił się i można uznać, iż nad pozostałym gruntem ograniczenie prawa własności poprzez zwisanie przewodów zostało zasiedziane o tyle nie można tak twierdzić jeśli chodzi o część nieruchomości na której został posadowiony słup kratowy który pojawił się w 1997r. i do chwili obecnej służebność polegająca na korzystaniu z tego słupa nie została zasiedziana.

Skarżący w apelacji zdaje się próbować podważyć zmiany lokalizacji słupa i posadowienie go na nieruchomości wnioskodawców w 1997r. nie wytrzymuje to jednak konfrontacji z zeznaniami świadka K. R. korespondującymi z informacjami wynikającymi z mapy /k.63/. Poza gołosłownym stwierdzeniem uczestnik nie zdołał w tym zakresie nic sądowi zaoferować stąd też zarzut apelacji błędnego ustalenia nie może zostać uwzględniony.

Nie sposób także podzielić poglądu Sądu Rejonowego jakoby nie była to modernizacja starej linii ale oddanie zupełnie nowej linii w 1997r. Sąd Rejonowy takie wnioski wysnuwa z faktu, iż wszystkie elementy wymieniono na nowe. Analiza załączonej do akt mapy wskazuje jednak na to, że sam przebieg linii w zasadzie w zakresie będącym przedmiotem sporu nie zmienił się.

W treści wniosku wnioskodawcy domagali się ustanowienia służebności przesyłu polegającej nie tylko na prowadzeniu przez ich nieruchomość odcinka naziemnej linii wysokiego napięcia (...) ale także polegającej na dostępie do urządzeń przesyłowych w celu przeprowadzenia ich inspekcji, usunięcia wszelkich usterek i awarii a także konserwacji i remontów.

Uczestnik w odpowiedzi na wniosek z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia zarzutu zasiedzenia wskazał na to, iż treść prawa służebności winna być szersza niż to określają normy i winna uwzględniać także m.in. konieczność dojazdu i dostępu do urządzeń przesyłowych w celu ich konserwacji czy też napraw, remontów, modernizacji (dotyczy to zwłaszcza słupów podtrzymujących linię) oraz prawo do wycinki drzew i krzewów w pasie zajmowanym przez urządzenia wraz z prawem wejścia i wjazdu na nieruchomość obciążaną odpowiednim sprzętem.

W takiej sytuacji o ile ograniczenie prawa własności poprzez przebieg linii przez nieruchomość wnioskodawców zostało nabyte w drodze zasiedzenia o tyle nie można powiedzieć, że została nabyta przez zasiedzenie służebność w zakresie posadowionego na działce słupa energetycznego. Słup ten wyłącza bowiem z produkcji rolnej fragment nieruchomości, a ponadto dodatkowo ogranicza jeszcze prawo własności poprzez konieczność dojazdu do tego słupa chociażby celem jego konserwacji.

W efekcie wniosek o ustanowienie służebności przesyłu jest usprawiedliwiony co do zasady choć zakres tego wniosku będzie musiał ulec modyfikacji w związku z zasiedzeniem służebności w zakresie przebiegu linii nad nieruchomością wnioskodawców. Niemniej jednak co do zasady wniosek o ustanowienie służebności jako takiej jest usprawiedliwiony. Natomiast treść służebności podlegającej ustanowieniu będzie nieco odbiegała od tej jaka była wnioskowana..

Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c.

SSO Paweł Hochman SSO Dariusz Mizera del. SSR Mariusz Kubiczek